

med Undersøgelse af Forfikkingsbegæringen, Beregning af Præmier, Udfærdigelse af Police m. v. bør betales, og at Anstalten ikke vilde faa tilstrækkeligt Bederlag for alt dette, dersom den ikke faar Driftstillægget for hele Forfikkingstiden. Vel er det nu saa, at Udtrædelse efter et eller to Aars Forløb som Regel medfører, at Anstalten ikke faar fuldt Bederlag for sine Driftsomkostninger ved de i de indbetalte Præmier indbefattede Driftstillæg, men ligesom det overhovedet ikke kommer an paa, om Anstalten har Tab ved den enkelte Forfikring — hvad den selvfølgelig i mangfoldige Tilfælde har — men paa, om den gennemsnitlig faar fuldt Bederlag for sin Risiko m. m., saaledes maa det uden al Tvivl erkendes, at Driftstillægene som Helhed betragtede meget rigeligt dække Driftsomkostningerne, i hvilken Henseende, som ovenfor anført, de her omhandlede 8—10,000 Kr. ikke spille nogen Rolle. Det maa derhos erindres, at det selv med de nugældende Regler hyppigt sker, at Anstalten ikke faar sine positive Udlæg dækkede, nemlig som Regel, naar nogen udtræder efter 1 eller 2 Aars Forløb. For imidlertid at indrette det saaledes, at i alt Fald positive Driftstab paa den enkelte Forfikring undgaaes i de Tilfælde, i hvilke Opgørelsesværdien er positiv, har Udvalget formuleret sit Vædringsforslag saaledes, at Anstalten kan beregne den udtrædendes Nettoforpligtelse med et Tillæg, der svarer til, hvad der maatte mangle i, at han har betalt 3 Aars Driftstillæg, beregnede i Forhold til den tariffmæssige Aarspræmie for hele Forfikkingstiden. Naar det endvidere mod den her foreslaaede Regel er indvendt, at der derved gøres Forskel paa dem, der have tegnet Forfikring mod Indslud en Gang for alle — hvilke Personer ved deres Udtrædelse ikke ville nyde godt af Reglen, fordi de overhovedet ikke skyldte Anstalten noget — og dem, der have tegnet Forfikringen mod Præmier, maa det bemærkes, dels at Udtrædelse af førstnævnte Personer formentlig

er meget sjælden, dels at der er en væsentlig Forskel paa ikke at faa noget tilbage af, hvad man selv har valgt at betale paa en Gang som Driftstillæg — hvad jo ogsaa er forholdsvis mindre end Driftstillægget ved Præmieforfikring — og paa at skulle betragtes som Skyldner for, hvad der vedkommer den fremtidige Administration af en Forfikring, som netop ikke er til i Fremtiden. Men dertil kommer, at Udvalget ej heller erkender det for rationelt, at ingen Del af det paa en Gang betalte Driftstillæg tilbagebetales ved Udtrædelse, hvorimod man af de anførte Grunde ikke anser det for at være af tilstrækkelig Vigtighed paa dette Punkt at foreslaa Forandring i de gældende Regler.

I øvrigt tillader Udvalget sig at bemærke, at § 10 i Loven af 18. Juni 1870 i sit første Stykke tilfiger de udtrædende uden Undtagelse en Godtgørelse, og at det kun er Vidnes Størrelse, hvorom Paragraffens 2det Stykke efter Ordene handler. Forholdet er imidlertid, som anført, det, at langt fra alle udtrædende nu faa Godtgørelse, og det er derfor ønskeligt at komme bort fra en Reduktion, som er fuldstændig vildeledende.

Endelig skal Udvalget tilføje, at det har været under Overvejelse at foreslaa samme Regel for Sikkerhedstillægget som for Driftstillægget, men at man af praktiske Hensyn har opgivet dette, og det saa meget hellere, som Sikkerhedstillægget efter sin Natur kan betragtes som en Del af det Bederlag. Anstalten skal have for sin Risiko, hvorfor det ogsaa kommer den almindelige Formue til gode, medens Driftstillægget henlægges til det særlige Fond, hvoraf Driftsomkostningerne udredes, og som ikke medregnes, naar Anstaltens Formue opgøres.

Dersom Vædringsforslag Nr. 1 vedtages, bortfalder Lovforslagets § 3, som er medoptaget i hint.

Til § 5.

Udvalget tiltræder det af Finansministeren stillede Vædringsforslag Nr. 2, som